

[Lone Dybkjær]

noget ensidige oplysninger og manglende afvejninger af problemerne.

Som et eksempel på en ensidig oplysning vil jeg nævne det, der er oplyst om denne 50-40-10-kvota. Det er jo rigtigt nok, at den aldrig har været gældende for de enkelte ansatte – hanner! – men alligevel er det sådan, at der i den netop gennemførte overenskomst er tale om en gennemsnitsbetragtning for netop de ansatte videnskabelige medarbejdere. Det vil sige, at de, der sidder på de enkelte fakulteter og skal administrere de videnskabelige medarbejdere også i henhold til budgetmodellen, er nødt til at bruge dette gennemsnit, ellers bliver der vrøvl med det. Jeg synes nok, at det giver nogle problemer, som overhovedet ikke er afvejet.

I øvrigt synes jeg, det er tilfredsstillende, at ministeren som sine sidste bemærkninger siger, at han gerne i højere grad vil inddrage politikerne i debatten. Jeg føler, at et af problemerne i hele denne forskningsdiskussion er, at forskerne har følt, at de havde direktoratet over for sig, og at politikerne i øvrigt var fuldstændig uinteresserede og dårlig anede, hvad der foregik på området.

Derfor synes jeg, det er vigtigt, at vi i højere grad får politikerne inddraget i debatten, og at vi får en reel politisk prioritering, og så må vi tage et medansvar med de problemer, det kan indebære. Jeg håber derfor, at vi i langt højere grad, end vi hidtil har haft, får lejlighed til at diskutere disse spørgsmål i forskningsrådet, også gerne i samrådsform.

Hvad angår planlægningen, vil jeg tage udgangspunkt i ministerens tale, fordi vi jo netop har haft en forskningspolitisk debat for nylig, og jeg skal derfor ikke repetere, hvad der blev sagt ved den lejlighed.

Om planlægningen i øvrigt mener jeg, at hovedproblemet med de såkaldte Draculaudvalg er, at ministeren siger, de skal prioritere, men at de ikke får nogen retningslinjer at prioritere efter og altså ligesom går ud fra det givne. Den prioritering, der hedder prioritering mellem de forskellige fakulteter, er der ikke nogen, der foretager, for slet ikke at tale om prioriteringen mellem de enkelte områder. Det bliver altså en underlig form for detailprioritering på de præmisser, der eksisterer i dag, og det synes jeg ikke er særlig tilfredsstillende.

Som eksempel på en manglende overordnet retningslinje kan nævnes ministerens be-

mærkning om, at man inden for dette område – det har noget med de højere læreanstalter at gøre – fuldt og helt lever op til omstillingskravene og gennemfører en reel prioritering af opgaverne. Ja men hvad er det for nogle omstillingskrav? Ja, jeg kender godt den med informatikken, bioteknikken, datalogien og sådan noget, men det er jo løs snak, det er ikke detaljeret fremlagte politiske omstillingskrav. Det er for meget for langt, at man skal kunne foretage en reel prioritering, hvis ikke vi har fastlagt retningslinjerne. Det er at lægge et ansvar hen på nogle mennesker, som rent faktisk ikke kan påtage sig dette ansvar.

Så er der spørgsmålet om budgetmodellen. Det er jo rigtigt nok, som det er sagt, at den er lavet af den tidligere regering. Jeg hører også til dem, der har prøvet at kigge lidt på beslutningsprocessen i den sag og så i øvrigt stort set opgivet det, men det er klart nok, at man netop har villet adskille forskning og undervisning, og det skal jeg så ikke gå nærmere ind på. Jeg tror, det kan være fornuftigt nok at gøre det, så man ikke får disse svingninger, samtidig med at antallet af de studerende svinger; men man bruger den jo ikke på den måde, man bruger den også over for netop de forskningstunge områder og over for de små institutter, som den ikke kan anvendes på. Det kan godt være, den kan anvendes i en vis målestok, men den kan ikke anvendes i sammenhæng med netop de forskningstunge institutter, for det er jo en undervisningsmodel, ikke en forskningsmodel. Man har bare pillet forskningen ud, men man indregner den jo alligevel, når det drejer sig om den overordnede prioritering, som man bruger budgetmodellen til. Jeg synes, Niels Bohrinstytutet er et udmærket eksempel på, at budgetmodellen ikke kan anvendes generelt, og hvis ministeren ikke har tallene, skal jeg gerne bagefter give ham dem. Vi er nødt til at pille nogle områder ud, og det hænger selvfølgelig også sammen med hele diskussionen om Københavns universitet.

Ministeren undrer sig over, at netop Københavns universitet på trods af faglig bredde har haft sværest ved at leve op til omstillingen. Ja men det er jo netop på grund af den faglige bredde, og det er netop på grund af disse forskningstunge virksomheder, at specielt Københavns universitet har problemer.